

SZARVASI LAPOK.

TÁRSADALMI ÉS KÖZGAZDASÁGI HETILAP.

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Egész évre 5 frt. — kr.
Félévre 2 frt. 50 kr.
Negyedévre 1 frt. 25 kr.

Egyes szám ára 10 kr.

MEGJELEN:

hetenként egyszer, vasárnap.

Az előfizetési és hirdetési pénzek, egy a lap szellemi részét illető közlemények a szerkesztőhöz Szarvasra küldendők. Kéziratok nem adatr. vissza.

Hirdetési díjak:

Egy három hasábos petitsor 5 kr
Kétszeri közlésnél 4 kr
Háromszori közlésnél 3 kr
Többszöri hirdetéseknel engedmény adatik. Bélyegilleték minden hirdetés után 30 kr.

Anyilt-terben minden garmondsor díja 10 kr

Hazai iparunk.

Budapest, december 3-án 1884.

A fergeteg, melyet az idej követválasztások alkalmával annyian megjosoltak, még mindég késik. Igaz ugyan hogy Szapary 1885-iki exposéjának a pénzvilág és a szakértők általi rendkívül kedvező fogadtatása éppen nem kínálkozott jó alkalmul arra, hogy „a levegő telítessék”; sőt ha valami tesztültség „érzett volna a levegőben” azt — villámhárító módjára — inkább csökkentette semmint fokozta az.

De meg különben is az egymást követő nagyszabású kulturális mozzanatok egészen elfoglalva tartják a kedélyeket. Úgy hogy az irányunkban meglehetősen tartózkodó külföldi sajtó is dicséretünkre említi meg ez eseményeket, melyek miatt „alig érünk rá politizálni”. Mintha a jó öreg Trefort, a modern kultúra fáradhatlan bajnoka, nyári körútjából hazatérve, egy kis friss levegőt hozott volna magával a gazdag, a fényes, a művelt Nyugotról; egy kis teremtő szellemet Franciaországból; egy kis munkakedvet Angliából; egy kis kitartást Németországból. És hozott is. Hozott drága kincseket azokból a szerencsés, boldog, ragyogó kulturájú országokból — az ő szegény háramatadt Magyarországnak. S hozott a többi között egy szent zászlót, azon ígéret kíséretében, miszerint ha e zászlót a magyar nép kibontja, s alája sorakozik a magyar haza minden polgára — úgy mi is eljutha-

tunk arra a polczra, a hol e nagy népek állanak. E zászlón pedig az áll kérelhelten szavakban: „hogy a mely nép nem demokratikus — annak számára nincsen remény.”

Ez a zászló az, mely a gőz és villam szárnyain már-már megkerüli a földtekét, s a mely nép alája sorakozik azt elárasztja áldásaival: a szelidűt, finomult erkölcsök, tudományok, a szépművészetek gyönyörű kincseivel. Ez a zászló az, melynek varázs hatalma vasutakkal, távíróval hálózza be Amerika rengetegeit; nagy világvárosokat, új, mesés gazdag-ágú országokat hoz létre Ausztrália és Afrika partjain; megsemmisíti a keleti népek hagyományos babonáit, évezredek előítéleteit — s keresztül törve a japáni és khinai falakat, Ázsia végtelen sívalagait — megannyi édenkertet meghódítja a civilizációnak.

És az utolsó három hónap korszakalkotó eseményei azon reményre jogosítanak, hogy a magyar nép is követni fogja ezt a zászlót. Nem áll meg tétován azért, mivel azt tapasztalja, hogy a modern kultúrának árnyoldalai is vannak. Mert a hőmpölygő lavinát a robozó gőzmozdonyt, a korszellemet feltartóztatni akarni. Öngyilkosság. Már maga az akarat öngyilkosság. Mert ez az örültséggel határos eszme, ez a csüggedés megbénítja a munka kedvet; a melyik nép pedig munkásabb, a melyik nagyobb tökéletre csak a halál vár. Nem előbb kell te-

hát állanunk a gőzmozdonynak, — de fel kell reá ugranunk s hagyni általa vitetni magunkat.

S ezt akarja tenni, ezt teszi a mindenkítől, még saját gyermekétől is annyit gyaláztott „magyar állam”; mert nem várhatja be még a társadalom kirázza szeméből az álmod, s észre vevén a veszélyt, mely környezi, maga lát munkához, takarításhoz, a szellemi és anyagi tőkék gyors felhalmozásához. Ez a kérdés, nagyszabású társadalmi kérdés — valójában oly természeti, hogy — a vidéki sajtó révén is kell megoldani; mert a legégetőbb szükség ép abban rejlik, hogy a vidéki hírlapirodalom a nemzet minden rétegeiben terjessze a jója. Minden ember vérévé tegye a modern iparos, gazdasági kultúra hatalmas eszméit.

S azért, mellőzve most a többször érintett nagy jelentőségű eseményeket, melyeket mint: a központi államvasuti indóház, ope-raház, üllői úti és budai vöröskereszt körházak megnyitását, a természettudományi, állattani tanítóképzői paloták emelését, a magyar iparművészeti egyesület megalakulását, az őszi képtárlat páratlan gazdagságát a hírlapokból ügyis ismeri a t. olvasó, elegendőnek tartom csakis ezen egy kérdésre hívni fel a figyelmét, mely kérdést szintén Trefort hangoztatott először oly roppant súlylyal — pozsonyi beszédében, s melynek érdekében a kultusz miniszter az utóbbi időben oly fáradhatlanul dolgozik. Ez a kérdés a hazai ipar kérdése.

TÁR U Z A.

Korona és fátyol.

(Történelmi beszély.)

Írta: Emma.

I.

A görögök hajdani pazarfényű városában — Byzánccban tévelygünk.

Fény és pompa-ár ragadják meg s kötik le a figyelmet. Ékes palotasorok vetekedő csilogással emelik fel homlokzatukat. Ragyogó kupolák, fényesre csiszolt ónfedelekek, ezer színváltozatban üdvözölve a kelő és nyugvó nap rózsa sugarait, a hold szelid mosolyát; óriás tarka üvegtáblás ablakok, gazdagon aranyozott keretekkel; a legcsekélyebb mélyedések, s kanyarulatokkal meglepőleg összehangzó, pompás felkört képző erkélyek; művészi mesterséggel faragott oszlopok; a legremekesebb képzelem-alkotta szobrok — — — mind mind bamulólólag lepik meg a szemlélőt.

E paloták tömkelegé közt azonban van egy mely túlszarnyalva minden fényt, tündöklő óriás-ként emeli ki széles homlokzatát, elarulva a szemlélőnek első pillanatra — a császárok büszke lakóhelyét.

Távolabb az egyszerű, kevésbé magas hajlékok, — melyektől azonban szinté nem tagadható meg a kör csilllogó izzása — képeznek tenger-vényes utcákat; belsejökben mindazonáltal inkább prózai mint költői oldalán tüntetve föl az életet. Gyönyörű nyári éj van A teli hold sugarai kristályárban usztatják a paloták kapuit, vakító csillámjateköt úgyve azok ónfedelén.

Nincs semmi nesz, mi zavarná az éjket, a természet e néma nyugalmát: siri esend terül el az egész város fölött. A szűkebb utcák egyszerű hajlékai már elsötétültek, s a paloták termelében is lassankint kialudt a fény. Csak a hold halvány sugarai derengnek át a színes táblákon

E perczben egy sötét, mozgó árny körvonalá rezeg át a császári lak marványoszlopai közt s mely nemsokára kiválva azok közül, mint a hold halvány fényénél kivehetjük, bár arcvonásai a hosszú, keleti öltönytől burkolvak, magas karsú női alak.

Gyors, de félénk léptekkel siet végig a ragyogó palotasoron majd több mellékutcába térve be, lassabb léptekkel s latszólag batrabban halad előre

Most kiseded szöglet lakás előtt áll meg. tekinetét ovalos figyelemmel jaratja körül, s halkán egyet koppant ennek ajtaján.

Néhány percz múlva ez föltárukt.

— Kegyelmes asszonyom! — hangzék ugyanazon pillanatban az ajtót taró ajkairól.

— Pszt Martianna! egy szót se most így — viszonza tiltólag a rejtélyes nő — szólj itt van-e mar-e?

— Még nincs, még nincs drága gyöngyöm! suttogá emez. De légy üdvöz! ég hozott! Ó, én es telen lélek, ezt elis feledém mondani! hanem azért nem haragszol ugy-e kegy asszonyom a hiv Martiannára?

— Nem, jó öregem, te hü vagy és én szertlek De tekints ki, nem vesz-e észre valami gyanust, mely arulóia lenne jöttönnek, — szolt a nő már a lakajtáján tűnve el a vég-szavaknál.

Martianna teljesíté a parancsot, majd ő is az

érkezett után távozott, miután előbb gondosan elreteszélé az ajtót.

A szerény, de azért mégis elég csinnal butorozott szoba, melybe őket követjük, nem sokára bágyadt fénytől lón megvilágítva.

A rejtélyes nő pedig levele az öreg segélyével, arczat is elfödő, hosszú, gyönyörű himzésekkel ékített köpenyét, egy vastag, keleti szövetvel bevont kereveten foglalt helyet.

Csak most vehetők ki valódiag vonásai. Gyönyörű nőialak. Haja éjfürtökben omol havas vállaira, meglepőleg kellemes ellentét képezve a közéjük fűzött egyszerű, f-hér gyöngy sorokkal. Sötét fényben égő szemei, a sötét hosszú pillák alól, a fésző rózsá ajkaktól fűdött két opál fogsor az ábránd s tündéstől tellegző homlok mind, mind igézőleg hatnak a szemlélőre, büszke, parancsoló, s még is szelid tekintete, — az öreg Martianna szavai nélkül is azonnal elarúljak előtünk magas tekintélyét.

A nő gondolatokba látszik merülni. Fejét szép, kerek karjára nyugasztva, nézett az előtte álló, s tiszteletteljesen meghajolt öregre; homlokát pillanatig majd gyöngye redőkkbe vonta majd a leküzdött fájdalom mosolyával simitá ki ismét azokat.

Mely esend állt be, melyet csupán a fővényóra kimért, lassu göngésének nesze zavará meg. Martianna hátra vonult. Apró beesett szemét gyönyörködve jartatá a nő dőlczeg természetén. S talán eltűnt ifju éveire gondolt, midőn száraz újjával végig simitá ránczoktól barázdált homlokát; talan az jutott eszébe, hogy egykor az ő szemében is lobogott fény, az ő barázdás arczán is derült az ifju élet, s a szerelem pirja az ősz fürtök helyett, ott fényelt fejjén az aranyzóke haj; — és

Trefort, külföldi útján szerzett tapasztalatai alapján, azon meggyőződésének adott kifejezést, a mit az időközben rémítően alászállott gabonárák kétszeresen indokoltak, hogy Magyarország csak mint iparos állam állhat fenn. Tehát minél gyorsabban ki kell fejlesztenünk iparunkat, kereskedelmünket. De ezt az „állam” nem teheti. Ezt a társadalomnak kell tennie. S e kérdés megoldását a gyermekek nevelésénél kell kezdeni. Gyakorlati iparos, üzleti pályákra kell küldeni az új nemzedék legnagyobb részét, s csak azon kis részt, melynek tehetsége, hivatása van, szabad tudományos nevelésben részesíteni. Mert a tudományos kiképzés maga is mindig nagyobb és nagyobb anyagi áldozatot követel, másrészt pedig a megélhetést a jövőre nézve nem biztosítja. De nincs nagyobb tévedés, mint nyolcz osztályt végzett fiatal embereket akarni rábeszélteni, hogy menjenek praktikus pályára, legyenek gyakorlati, üzlet-emberek. Soha sem lesznek azok. Kicsi korától kell a gyermeket egészséges, realis, gyakorlatias irányban nevelni.

Hát tegyük magunkat érdemessé a külföldi sajtó fent idézett disszerűt: „ne politizáljunk olyan sokat!” Ne szidjuk egyre ezt a pártot, azt a pártot, meg a zsidót! Hanem legyünk számotok, szorgalmasak mint az angolok, finomak mint a francziák s kitartók mint a németek! Ezt tanácsolja a magyar népnek leghivebb szolgája Trefort Agoston.

SOMRÉTI.

A szarvasi ipartestület alapszabályai.

1. §

Cím: A testület czíme: „Szarvasi ipartestület”. Székhelye: Szarvas.

2. §

Cél: Az ipartestület czélja: a testületi tagok közt a rendet és az egyetértést fenntartani; az iparhatóságnak az iparosok közt fenntartandó rendre irányuló működését támogatni, az iparosok érdekeit előmozdítani, s őket haladásra serkenteni.

Ez ebből gondoskodik arról:

- hogy az iparosok és a segédek közt rendezett viszonyok álljanak fenn;
- hogy a tanoncok ügye rendeztessék;
- hogy az iparos és tanoncok vagy a segédek közt felmerülő surlódások és vitás kérdések elintézésére békéltető működés biztosítottassék;
- hogy segélypénztárak létesüljenek;
- hogy az iparosok anyagi érdekeit szövetkezetek alakítása által előmozdítsa.

3. §

Hatósági feladat: Az ipartestület az 1884. XVII. t. cz. 127. § a alapján a hozzátartozó iparosokra és segédzemélyzetükre nézve mindazokat a teendőket végzi, a melyeket az 1884. évi XVII.

az évek sulya alatt meghajolt test egykor karcsu, hajlékony termettel büszkélkedett . . .

Két ónkénytelenül előtolluló könyvespirt morzolt szét a jó öreg fénytelen szemében.

Pillanatilag tartó, halk kopogás hallatszék át a néma léghen

— Hallga! — szólt merengésből fölújdvé a kereveten ülő nő — ez ő.

Martiana távozott.

Előzzük meg, s vegyük szemügyre az érkezőt

Dalás természetű ifju. Hosszu, göndör haja, barna, s gazdag gyűrűzetben vertési széles vállat melyről sötét, egyszerű himzésekkel kivart palást hullámszik alá. Halvány arca nagy éles szemei, szabályos görög orra, széles homloka, negédes magatartása tesz érdekessé.

Azon szoba ajtaja felé törekedék, melyben a szép nő egyedül hagyta, s azt halkán föltarta.

Pár pillanatilag elfogultan allott meg a küszöbön. Szemeit leigézt a nő fonséges alakja, lesütötte azokat, nem bírva el a bűvös tekintetet, — majd elragadtatva ennek lábait z omlott.

— Irénem!

— Athanáz! szólt a nő nemével a buskomolyságnak, melyben annyi fájdalom, de kérelem is volt kifejezve, hivatallak, s te eljövél, elszivedben a szerelem édes érzetével. Talán boldog valál midőn beléptél e kisdéd hajlékba, nem sejtve, hogy néhány pillanat múlva a kebel boldogságot, a kin gyötrelme váltandja föl . . .

— Nem értelek anyagi Irénem! szólj világosabban: mért e boros szavak; mért vonod a kétely sötét fátyolatát szerelmem fölé?! viszonzá Athanáz, míg férfias keze reszkette szorítá annak kis, puha kezét égő ajkaihoz.

t. cz. 59.—110. §§ értelmében az elsőfoku iparhatóságnak kell végeznie.

Ez okból:

a.) a hatóságokat az iparügy tekintetében kellőleg tájékoztatja és figyelmét főleg kiterjeszti arra, hogy:

b.) tanoncznak csak a törvényes kort elérő gyermekek alkalmaztassanak szabályszerű írásos szerződés mellett: hogy a tanonczát iparában oktassa, templomba és iskolába járassa, jöbánásmódban részesítse. A tanviszony befejeztével a tanoncznak bizonyítványt ad, miért is ellenőrizi a tanviszonyt annak tartamát, esetleg felbontását. A területén alkalmazott tanonczokról az 1884. XVII. t. cz. 77-§a értelmében lajstromot vezet, és kiküldöttjei által meggyőződik arról, hogy ezek az iskolákat miként látogatják.

c.) tanoncziskolákról, esetleg tanfolyamokról gondoskodik, megállapítja a tanítás napját és gyakorolja a tanítás felet a közvetlen felügyeletet.

d.) a segédek szabályos szerződéses viszonyainak megtartására felügyel, kiállítja számukra a munkakönyvet, erről pontos jegyzéket vezet, valamint a területén alkalmazott segédeket az 1884. XVII. t. cz. 109. §-a által előirt lajstomban nyilvántartja.

4. §

Tagok: Ezen ipartestület kötelékébe mindazok az iparosok tartoznak, a kik Szarvas város területén az 1884. XVII. t. cz. 5. §-a szerint képesítéshez kötött mesterséget űznek.

Az illető iparos iparának megkezdésével egyzersmind az ipartestület tagjává lesz, annak minden jogával, és kötelezettségével.

Nők és kiskorúak szintén tagjai a testületnek ez utóbbiak azonban jogaikat a testületi gyűléseken erre meghatalmazott testületi tagok által gyakorolhatják.

5. §

A tagság véget ér a tag halála vagy elköltözése, illetőleg üzletének megszűnése által. Ez utóbbi esetben azonban az illető tag akarattja szerint a testület tagja is maradhat.

6. §

Minden tag a belépése alkalmával megkapja az alapszabályok egy példányát és egy nyugtakönyvet, mely nyomtatványok fejében belépési díj czíme alatt 40 krt fizet a testület pénztárába.

7. §

Tagok joga és kötelessége. Minden tagnak jogában áll:

- a testület gyűlésen szóval és szavazattal részt venni: a szavazati jog másra át nem ruházható. Kiskorúak jogukat testületi tag meghatalmazása által gyakorolják oly formán, hogy egy-egy tag a magáé mellett még egy szavazatot gyakorolhat;
- a munkaviszonyból eredő surlódások és peres kérdések esetében a testület közbenjvetelét, illetőleg segélyét igénybe venni;
- a testület által vezetett munkastatisztikai adatokat megtekinteni és a testület közvetítését a munkás- esetleg munkaszervezésben élvezni.

— Ó bar soha ne is értenél meg; bár ajkam némulna el, hogy ne mondhatná ki a szót, mely földülangja keblünk boldogságát, mely örök válasz falat vonand szerelmünk közé!

Örültté teszsz Irénem! . . . Arczod halvány, kezéd reszked, szived lázasan dobog, szavaid bódítólag hatnak elmémre . . . Ah ha sejtelmem nem csalna? . . .

— Sejtessz?! . . . Ó ne, ó ne itélj el akkor engem. Hisz nem én vagyok az ok, nem, mely kimondatja velem az átkos szót: mi utóljára látjuk egymást!

S te meg tudnál válni örökre attól, — szólt az ifju a szemrehányás elhaló hangján — ki éjeit rablá meg. csak hogy feléd küldhesse szerelme forró sohajtasait; megtagadnad szemeid éte-tő sugarait, melyek egyedül gyújtják föl keblem-ben a remény hamvadó szikráit; feledné-e azt, ki előtt folyton, tulvilági lényként, egy kép. egy alak lebeg csak, — s ez te vagy Irénem!? . . . De nem, nem . . . hisz te uralkodó nő, s én — — nyomoru' festés z vagyok! Miként is leheték oly vakmerő oly örült, hogy annak labaihoz hulva esdjem szerelmeért. kinek mások por-ban csu-zva kegyelmét könyörgik le.

— Melatlan vagyok szemrehányásodra Athanáz . . . Tedd szívedre kezéd, s hallgasd — kérdez meg. van e egy dobbanása is, mely ne érted érezne?

Az ifju szomoruan ereszté le fejét keblére. — S most azt kérdem folytatva Irén, éjsze meit fügesztve az ifjura, melyekben a kebel dult érzésének könnyei csillogtak, — ha nem volna-e kész földözni szerelmed; szétdujni életed boldogságát, ha rajtad allna nagygyá tenni a hont, boldoggá a nemzetet? . . .

d.) a testület által kezdeményezett közös vállalatokban, esetleg az általa létesített szövetkezetekben az ezekre nézve szerkesztendő külön szabályok értelmében résztvenni.

8. §

Minden tag köteles:

a.) az alapszabályoknak és az alapszabályok értelmében hozott határozatoknak pontosan eleget tenni és általában a testület becsületét és érdekeit tehetőséghez képest előmozdítani.

b.) a 6-ik és 9-ik szakaszokban foglalt kulcs szerint megállapított tagsági járulékokat pontosan megfizetni.

c.) a reá esett választást, megbízást, kiküldést, elfogadni és abban legjobb tehetőségéhez képest eljárni.

(Fol. t. követc.)

Ujdonságok.

— Gyászbeszéd Pokomándy Sándor a széles körben ismert jeles férfiú, társadalmi életünk egyik legtevékenyebb tagja nincs többé! A lesújtó haláleset alkalmából a következő családi gyászjelentést vet-tük: Özv. Pokomándy Sándorné szül. Radimeczky Mari, Radimeczky Vilma, Pokomándi Teréz ferj. Janiesek Józsefné, Pokomándy Ferencz és Poko-mándy Erzsébet, szomorodott szívvel jelentik ferje, gyámtyja, illetve testvérüknek P o k o m á n d y S á n d o r kiérdemült póstamester, az arany érdem-kereszt lovagjának f. évi decz 5-én reggeli 3 óraker hosszasan szenvedés után életének 63-ik boldog házasságának 23-ik évében a halotti szent-ség ájtatos felvétele után történt gyászosan elhunytát A megboldogultnak hült teteme f. hó 6-án délután 3 óraker fog a rom. cath. egyház szertartása sze-rint a halásztelki sírkertben örök nyugalomra el-tétni. A szentmise áldozat pedig f. hó délelőt 10 óraker fog a helybeli rom. kath. templomban az ég urának bemutatattani. Béke és áldás lengjen ham-vai felett!

Pokomándy Sándor halálához. Midőn közéletünk eme nevezetes alakját hosszasan szenvedéséitől megszabadította az irgalmas halál, még a közvetlen fájdalom behatása alatt állunk, még csak a halá-lát megelőző kínos szenvedéseiről emlékszünk meg mostan, midőn többé már nem győtri fájdalom. Fájdalma nem volt testi fájdalom hiszen midőn megadással várta a szabadító órát, midőn részt-vevő barátai felkerestek betegágyán, mely számára nem volt a nyugalom ágya, benső nyugalommal mondta azoknak: „Áldom Istenemet, mert jutalmát érzem abban, hogy eme tespedésben semmi fáj-dalmat nem érzek, bizonyára jutalom azért, hogy én magam mindenkör oda igyekeztem, hogy fáj-dalmat soha senkinek se okozzak.” Már most el-jött a béke anyaga is, mely megédesíti azt a nyu-galmat, melyet ő kereset s most igazán feltalált.

— Megújított csödi. A szarvasi reszvénygöz-malom ellen 1871-ben megnyitott s 1876-ban va-gyonhiány miatt beszüntetett csödi, minthogy ujab-ban egy behajthatlanak tartott tömegkövetelés folyt be, újból megnyitattott.

— És hiszed, — szólt végre, mintegy mely álomból ébredve föl, tompa, értetlen hangon Athanáz — ha a nyomoru' festészt, kinek szerel-men kívül nincs egyebb birtoka, ez egytől is meg-fosztod: a hont nagygyá, s a nemzetet boldoggá teended?

— Nem, nem Athanáz! szíveinket a szerelem köti egybe, s nincs hatalom, mely e köteléket széttepje. De — de találkoznunk többbe nem szabad.

Ó Irén! mily boldog valék csak néhány percczel is előbb; mily édes kéjérzet tölté el keblem t, midőn azon hajlékba léptem, melyben szerel-med első reményszikraját nyujta nekem; midőn azon lény felé közelgék, ki abrandaim, vagyaim alkotója vala; s nem gondoltam a pillanatra, tőle akkor válni meg örökre, midőn már birni egye-düli vágyam vala.

Ne feledd hogy a hont és a nemzet ja-va tilja ezt Szíveink dob ghatnak egymásért, de egymáséi nem lehetünk soha. A hont oltara áldo-zatot kíván, és en áldozatul életem boldogságát viszem.

— S kívánhatná-e a hont, követelhetné-e az egész görög nép egy női életen vásárolni meg boldogsága; nem érezhetnék-e karjaib vetni egy dolyfős kenyurnak, egy szivtelen szobornak, csak hogy magának hatalmat szeressen? Félre ismered a görög népet ő erre képtelen.

— Igaz azon ferfit, kit te értesz, a nép retteg, de nem szereti; ő bátor, mint oroszlan, de kegyelen mint tigris, s én gyűlölöm. Görög hont reszkette őt a trónon látni, s azért massal igyekszik azt betölteni.

— Hogyan? volna-e más ki helyét foglal-hatna a császari székbén; ki meilözni tudna a hatalmas föürt?

— **Körvadászati.** Mai napra a helybeli vadász-társulat körvadászata a Kontur-Kákára van kitűzve. Az idő kedvez, bizonyosan a vadászat szép sikerrel fog lefolyni.

— **Elhalasztott felolvasó estély.** A szarvasi négyesület által tegnapi este tervezett felolvasás a gyász következtében, mely az egyesület pénztárosa családját érte, egy hétre elhalasztott, a programot majd külön nyomtatvány fogja közzé tenni.

— **Táncpróba.** Mult hó 29-én tartotta Dobos Adolf táncmester táncpróbáját a „Bárany vendéglő” nagyszobájában, amelyen városunk intelligens közönségének nagyrésze gyönyörködött mindkét nembeli fiatalágunknak a táncművészet terén szerzett ügyességében. Különösen tetszett a **S a l a c z F e r i** oláh táncza, nem ulónben **G r o s z L u j z a** magyar szülő táncában megragadó eleganciát fejtett ki. A kicsinyek közé vegyültek a nagyok is, s hogy kellemes szórakozást nyújtott ez a táncpróba a jelenlévőknek, eléggé bizonyítja az a körülmény, hogy csak 4 órákor reggel osz ott szét meg-lege-detten a tánckedvelő közönség. Ott voltak: **Bretz Berta, Dely nővérek, Kincel Emilia, Kracsmer Irén, Kuckay Lujza, Lehr Emma, Leszich Etelka, Lukech Ilka, Mázor Jolán, Mázor Róza, Miháfi Etelka, Pohl nővérek, Hanacs Lujza, Szendy Lujza, Sziráczky nővérek, Winternitz Hedvig, továbbá Buttváné, Déry Péterné, Dr. Fuksz Edéné, Grószné, Kuckay Janosné, Lányi Gusztávné, Miháfi Jozsefné, Moravcsik Gézané, Salacz Ferenczné, Tury Endréné, Winternitz Arnoldné, Zlinszky Istvánné, stb.**

— **Drága kenyér, drága hús.** Mindenki tudja, mily ijesztően leszállt a gabna, s általában minden gazdasági termények ára, s daczára mindennek a mi pekeink még mindig a régi áron adják az ő miniatúr kiadású nem minden kifogás nélküli kiflijöket, s a mészárszékben még mindig 48 krét! mérik a marhahús kilóját. Ez nézetünk szerint határozott károsítása a közönségnek, melyt a pékeknek meg a mészárosoknak nem kellene úgy kiszármányolniok. Ha ők a buzát illetőleg lisztet, és a vágó marhatól olcsón veszik, akkor lejjebb kellene szállítaniok iparcikkjeik árát is; mert nem helyes, hogy az általános gazdasági krízist meg ők is előmozdítsák. Szereljék feltenni, hogy a mosani állapot helytelenségét az ille-tők magok észre veszik, és alkalmazkodni fognak a viszonyokhoz: ha azonban mészárosaink és pékeink magok nem változtatnak a kenyér és hús árain, akkor óhajtanók hogy a hatóság tegyen lépéseket a fogvasztó közönség érdekeinek megóvására: vagy pedig segítsen magán ügy, hogy fogvasztó egyesületet ala-ki-tva mellőzze a zsaroló iparost, s tömegesen attól vegye a húst és kenyeret a ki anaak árát leszállítja.

— **Kosút halála.** A ki hallja megdöbben, aki olvassa fejet esővel, hogy ezt a nagy nevet rosszul írjuk. Sietünk a megnyugtatóssal, hogy csak ami szarvasi Kosutunkról van szó. Kicsoda ne ismerte volna a fúradhatlan fuvaros? Ha beállt a hideg kész volt fát, szalmát fuvarozni egyaránt, persze csak onnét, ahol volt s csak oda, ahol fizettek. Építkezésnél: agyagot, homokot téglát s egyebet variálva szedte kosujára, hogy az egyhangúság ne szegje gyöngéd lovainak kedvét. Kedden és Pénteken az ő közreműködése tette nagygyá a hetipiacot mert ő hordta össze az „aruló”kat. De már ez a mulhethi nagy hideget nem tűhette, meghalt, s lovai hasztalan várják biztatását, nem tudják hol marad? a hová kivitték, oda ő is úgy ment, mint az ki egébként gyalog szokott járni: a szent mihály lovan ment a temetőbe a mult szerden a jó Kosút-Demetér Mihály.

— **I en ! s ez —** te ismered a hőst, Európa orozslánát, kit a nép védpajzsul i-yeckzik föl-emelni a trónra, nandom ez — **N a g y K á r o l y** a frankok fejedelme.

E végszavakat rövid de kínos csend követé.

Az ifjú festész szive elszorult: iszonyu érzelmivilhar dult keblében. Kezét izzó homlokára tapasztá, percig, de csak percig küzdve a lemondás iszonyu kínjával mely eszméletétől látszik megfosztani, hanem végre is győzött: az erős határozat, melyet életével váltott volna meg ellenkezőre.

— **Te nemes lény vagy Iréne;** h nszere-teted nagyobb szerelmednél. S en le-yeke az ki visszatartson a legszentebb áldozattól; könyörög-jek-e csak egy szóval is: ne tedd ezt Iréne, ne ontsd ki a remény szikráját kebledből, hogy téged valaha bírhatlak? Nem! nekem bár elvirultak e perczen az élet gyönyöreire de szent a cél, mit töl-d kívánnak; te teljesüsd s én — nem gatlak. Magam ismétlem szavaidat: mi utóljára lát-tuk egymást.

Fölállt. Ajkaihoz emelte még egyszer a remegő kis kezét, — hogy élte boldogságát lehelle rá Sziveik oly közel voltak egymáshoz, oly laza-san dob gtak hisz utólszor találkoznak, hogy egy mástól örökre valjanak meg... S aztan ingadozó léptekkel hagyta el a hajlékot, mely boldogsága alkotója s megsemitője volt.

Iréne a távozót kísérte tekintetével; szemében könnyek csillogtak: az elmúlt örömmek két fajú könyecskéje. Vissza akarta tartóztatni, keblére hulva rebegni el: Ne, ó, ne távozzál Athanáz, te nem válhatsz meg tőlem, nekünk bírni kell egy-

— **Lakoma Kákán.** A kákai birtokosok, kik az Inkeyféle pusztát megvették, decz. 3-án a közös nagy tanya felszentelését vadászattal és barátságos lakomával ültették meg. A vadászatban 30 vadász vett részt, áldozatul 170 darab nyúl esett. A lakomán a szomszéd birtokokról és községekről Szénás, Orosháza, Királyszábas, Banfalva, Szentandrásról meghívott számos vendégen kívül a birtokosok családjai vettek részt. Vigan folyt a mulatság világos virradtig.

— **Dr. Sinkóvics György** Szentandrás ujon választott községi orvosa decz. 2-án foglalta el helyet. Isten hozta!

— **Térszűke** miatt a városi képviselő testület dec. 2-án tartott gyűléséről szóló közlemény a jövő számra maradt fenn.

— **Kigyuladt kémény.** A magyar parochia kéménye e napokban kigyuladt. Puskalövésse! azonban eloltatott a tűz, mielőtt kárt okozott volna.

Gazdaság, ipar és kereskedelem.

M é h é s z e t.

Visszatekintve az elmúlt őszi időjárásra, mely épen oly kedvező volt a méh-tenyésztőkre, mint a minő mostoha volt a tavasz: lehetetlen, hogy eszünkbe ne jusson ama mostoha bánásmód, melyben nemcsak saját, de még hozzá más ember méheit is részesíti nem egy „hires méhészt” — épen akkor, midőn a kedvező időjárás következtében hivatal volnának ezek az apró munkások gazdájuknak a legjobb hasznát hozni.

Ki ne hallotta volna már közlünk egyszerű-másszor valamikor arról, hogy jó időjárás mellett nyáron a méheket szokták kidobolni?

Mondják, hogy a méhészt a mezőgazdaság költésze. Mi pedig hozzá tesszük, hogy a méhek kidobolása, úgy, ahogy azt nálunk sokan véghezviszik, eme költészetnek a legkeserűbb satírja.

Az egyik egy nagy kád vízbe mártja: a másik tüzet rak alá, illetve füstölí mint a sonkát. Az egyik felülről lefelé kergetné a megrémült család s püföli a kas oldalait, hogy csak úgy hull róla a tapasz: a másik alólól fölfelé zargatná őket s döngeli a kast, gondolván: „ülhetem: nem a páma”*) mignem azon veszi észre magát, hogy a lépeket elverve a kas oldalaitól, azok bent halomra dőltek s romjait alá temették az egész családot, mielőtt annak ideje lett volna a felső üres kasha men-külni. Valamennyi pedig a sok szürásnak szánva testét föl-készül ellenök, akár a bika-viadalra, s erősen készülve — nem az erős harcra de a vitéz retrálhatásra — burkolja kezét szá-rétü kesztyűbe, fejét fantasztikus alakú szitákba s így áll neki a nehéz munkának. A segédhad pedig készít pipát, zsaeskót hogy kellően fújhassa a füstöt a beszurt nádszálon át a méhek közé, mignem ketten-hárman bele nem kábulnak, és — a szegény kis méh-had mind ezt tűrje szépen, mert hisz ő csak állat.

S mindez minő jutalom reményében történik? A cél az volna, hogy kiűzve a népet eddigi laká-

*) Ez ugyan nálunk még nem mindenkinél ok, hogy valamit ne üssön. B.

most!... Erőt vett szenvedélyén, s Martianat hívta.

Az öreg megjelent; pilanatig visszadöbent a nő sápadt s dult vonásaiól, de „kérdést tenni nem merészelt.

— **Martiana!** — szólott hozzá elfogult rezgő hangon Iréne — te hű valál eddig hozzam: éji nyugalmad áldozád föl s én nem akarok haláttal lenni... Ime fogadd e csekélységet, nem mint bért, hanem hűségéd jutalmul.

— **Drága csaszárnóm!** viszonzá a jó öreg a megindulás hangján — bocsass meg, bocsass meg ismétlem — de — de ezt el nem fogadhatom. Boldognak érzém magam, midőn árva hajlékomba léptél midőn neked szolgálhaték, hanem jutalmát nem érdemlek — mert csak kö t e l m e m teljesétem.

— **Mily jó szívű vagy Martiana,** — s én nem fogok rólad megfeledkezni... De most fogadd el e csekélységet akarom parancsolom!

Ez engedelmessédek, s átveve a tömött er-szényt egye len hang nem jött ajkára, melylyel kifejezhette volna a t a z ismeretlen érzést, mely ekkor egész valóját elfogá, csak a mindent kife-jező könyök csillogtak ott ama fénytelen szemekben.

... A hold most is oly szeliden mosolygott oly szeliden rezgetésuzaarait, mintegy mosolyogva köszönté a kilébő Irént.

Sietve haladt ismét végig a zajtalan utcá-kon... Végre a palotasorra ért ki.

Pillanatra azonban úgy rémlik előtte, mintha egy sebesen elvonuló árny tűnt volna el a mel-lekutaták egyikében... Félnék reszketésség jár-ta át idegeit... Az árny pillanatig elvész... Most ismét előtűnik... Tehát nem képzelem műve volt... Iréne kebléből elfojtott, sóhajszeiü-

ból annak méz- és a viasz készlete a gazda birto-kába menjen át.

Föltéve most már, hogy a méhek átvarása, vagyis az új üres kasha való átdobolása szeren-césen sikerült: rendezen mit talál a gazda a bir-tokába került kashán? Először is temérdek fiasítást, mellé sok himport, s csakis az oldal-lépekben és a kas esücsében egy-két liternyi mézet. A fiasítást kénytelen elrombolni, a himport, ha a méz közé keveredik, ennek értékét nagyban csökkenti: s így amit nyert a réven elveszti a vámon, mert még hozzá az üres kasha helyezett nép is nem min-dig képes összeszedni őszig annyit, hogy azzal kiteleljen.

Föntartva magunknak a jogot a helyes átdo-bolás módját más alkalommal imertetni: most csak arról kívánunk szólni: mit tegyen a méhészt az olyan kassal, melyből a méheket kidobolta?

Ha már a méhek legnagyobb része átvonult az üres kasha, emeljük ezt le óvatosan, s tegyük arra a helyre, hol azelőtt az öreg tele kas állott. Az öreg kast pedig a még vi-szamaradt néhány-száz méhhez együtt helyezzük el valami egészen félreeső helyre, s hagyjuk ott három hétig, azonban az első két-három napon át a visszama-radt méheket etessük meg hígított mézzel. Ezen három hét alatt a lépekben levő összes fiasítás ki fog kelni; a népesség mindjárt az első napon s utána minden nap megszorodik néhány száz ujonnan kikelt méhecskével, úgy hogy három hét alatt, midőn az utolsó fiasítás is kikelt: ismét oly népes lesz a kas, mint volt kidobolás előtt, sőt néha népesebb. Az első néhány száz méhecske mi-dőn kikél, s észreveszi, hogy a kashán nincs anya: rögtön hozzá lát új anya nevelés-höz, s miután a kashán fedetlen fiasítás, sőt pete is bőven van: 14—16 nap múlva ismét lesz anyjuk is.

A három hét elteltével a kidobolt öreg kas ismét oly rendben van mint volt kidobolás előtt, azzal a küömbéssel, hogy miután a régi fiasítás már mind kikelt, újat pedig a fiatal anya még nem rakott: az egész kashán egyetlen egy szem fiasítás sincs.

Ekkor aztán előveszük ugyanazon kast s kidoboljuk másodszer is, s ha ez ismét he-lyesen végeztetett el, a visszamaradt egynehány méhet megöljük, s ekkor szedjük ki a sejtüket. Ekkor azután nem szüretelünk fiasítást, de amallett, hogy egy családból kettőt, még pedig jó két családot csináltunk: a lépeket is teljesen méz-zel tele hordva szedhetjük ki, mert a fiatal méhek nem léven midig ujló fiasítás ápolásával dolguk (mint az öreg anya mellett volt) csupán mézhor-dásra fordították szorgalmukat, s amint egy-egy méhecske elhagyta bölcsőjét, rögtön megöltötték azt mézzel.

„Ceterum ego Carthaginem delendam esse censeo”. — Itt ismét csak arra térek át, hogy ne méhészkedjünk egy edül fonctt kaptárokkal. Ha már egyszer kidoboltuk a méheket fonctt vessző-vagy gyékény-kasukból: helyezzük el őket dzierzon kaptárba! S bizonyára, ha valaki egy fonctt kas-ból két jó dzierzon kaptárt fog tudni benépesíteni

sikoly tört elő — az arny ismerősnek tűnik fel előtte... Reszelve kettőzteti meg lépteit... Az arny mindinkább közeledik feléje; a tavolság közöttük rohanó sebességgel rövidül... Semmi kétség többé, hogy őt üldözi Most majdnem fut-va kezd menekülni előre... Csak még egy má-sodperc... ő mentve van, a császári pa-lota oszlopai eltakarják...

Az üldöző arny pedig lassanként előtűnik a paloták mélyedéseiből, mely irányban eddig futá-sát követé majd sötét alakká fejlődik; hiuz szemét az eltűnt nő után merészte, ajkairól fojtott, ördögi kacaj hangzik le.

— **Hahaha!** A vad gerlécske elhagyta egy kissé pelyhes fekhelyét, hogy szelid galambbá változva szálljon alá kedvese keblén kinyugodni a fúradalmakat, ennek zézes csókjaival enyhíteni fáj-dalmait... **S z e n t M a r k u s r a!** ne éljem a holnap reggelt, ha ez nem ő... A ket-reczet jól megjegyzem a vén szipirttyókat is, ki az ajtót reteszelé... Egy marék arany ennek megteszi a hatást, s én tőle megtudhatok mindent... **É s h a n e m v a l n a ?**... Pokolra küldöm aszott „lektét!... A férfi ki távozott, derék siczkó, — csak legalább fölismerhettem volna! Mindegy! Megérdemli kardom életét, hogy örökre kioltsam belőle az életet... S ekkor találkoznok kell, még egyszer — utóljára!... **Kezembe lész te kis kigyó, s szerelmed által Görögön trónja... S ha megvetnél, akkor — ?**

E végszavaknál fenyegetőleg szorítá öklébe kezét s még egy tekintetet veve a palotára — elrohant.

(Folyt. köv.)

NAGY PÉNZ-SORSOLÁS.

Ezen legújabb, nagy Hamburg állam magas kormányja által engedélyezett és az összes államgyógyonál garantírozott pénzsorsolás 100,000 sorsjegyet tartalmaz, melyekből 50,500 sorsjegy tehát, több mint a fele az ide oldalt jegyzeti nyereményekkel helyszályaiban folytatólagosan sorsolás alá kerülnek. A sorsolás alá bocsátott össze- vagyón

9. 290,100 márká

E nagy pénzsorsolásban kisor-olando nyeremények dustartalmá, valamint a pontos nyeremény kifizetés iránti lehető legnagyobb garancia a sorsolásnak mindenütt a legnagyobb kedveltséget biztosítja. E sorsolás a terv határozmányait szerint külön e célra kinevezett vezérigazgatóság által vezéreltetik és az egész vállalat az állam által ellenőriztetik. E pénzsorsolásnak lényeges előnye abból áll, hogy az összes 50,500 nyeremény már néhány hónap alatt és pedig az egész hét osztály biztosan kisorsolattik.

Az első osztály főnyereménye 50,000 márká, emelkedik a második osztályban 60,000 márkára, a harmadik 70,000, a negyedik 80,000, az ötödik 90,000, hatodik 100,000, a hetedik esetleg 500,000, de mindenesetre 300,000, márká stb. stb.

Ezen pénzsorsolás eredeti sorsjegyeinek eladására az alóli két kereskedelmi cég lett megbízva s kérelmek mindazok, kik az eredeti sorsjegyek megvásárlásánál részt venni szándékoznak, hogy megrendeléseiket közvetlenül e céghez küldjék.

A tisztelt megrendelői kéreinek, hogy a megfelelő összegeket osztr. m. papírpénzben, vagy levelelyegben küldjék. A penzi postautalványval is elhet küldeni, vagy kívánatra postautalványvel is küldhetnek sorsjegyek. Az első osztályú nyereményhúzáshoz mely decz. 10. és 11-én fog megtartani:

I egész eredeti sorsjegy ára csak 3 frt 50 kr. o. e.

I fel , , , , , 1 frt 75 kr. o. e.

I negyed , , , , , 90 kr. o. e.

Mindenki az államcimerrel ellátott eredeti sorsjegyet kap és egyuttal a hivatalos sorsolási tervet, melyből minden bővebb nyereményhúzás a húzás napja és a különböző osztályok betétei meg tudhatók, a húzás után azonban a megrendelő a hivatalos, az állam cimerrel ellátott nyeremény-húzástromot kapja, mely pontosan a nyereményeket illetőleg a kihúzott számkat tartalmazza.

A nyeremények kifizetése tervszerűen és pontosan államgaranciával történik. Ha netán a megrendelő nem volna megelégedve a sorsolási tervvel, akkor készséggel visszavesszük a sorsjegyeket húzás előtt és visszafizetjük az összeget, kivánatra előre is beküldjük ingyen a sorsolási tervet betekintés végett.

Mintán ezen új nyereményhúzáshoz számos megrendelést várhatunk és hogy ezek pontosan teljesíthetők legyenek, hívjuk a megrendelőseket lehető legkorábban mindenesetre azonban

1884. deczember 10-ike

előtti, az alóli fősorsolási irodák egyikehez kéz ellenül elküldeni. Az első oszt. nyereményhúzás hivatalosan decz. 10 és 11-re lett kifizetve.

M. Stein | **Valentin & Co.**

Steinweg 5. Königsstrasse 36-38. Hamburg.

Mindenki nálunk abban az előnyben részesül, hogy a sorsjegyeket közvetlenül és minden közvetítő nélkülözésével vásárolhassa, emelkötve nem csak a hivatalos nyereménylistástromot kapja a lehető legrovidebb idő alatt felszólítás nélkül hanem az eredeti sorsjegyeket és a tervszerűen megállapított árban mindenki fölbiztósítás nélkül.

500,000

márka

mint legnagyobb nyereményt, nyújtja a legnagyobb esetben Hamburg állami állatgyógyintézet pénzsorsolása, illetve:

- 1 á 300,000
- 1 á 200,000
- 2 á 100,000
- 1 á 90,000
- 1 á 80,000
- 2 á 70,000
- 1 á 60,000
- 2 á 50,000
- 1 á 30,000
- 5 á 20,000
- 3 á 15,000
- 2 á 10,000
- 5 á 5,000
- 10 á 3,000
- 25 á 2,000
- 6 á 1,500
- 15 á 1,000
- 1,036 á 500
- 29,020 á 145
- 19,463 á 200,150,
- 124, 100, 94, 67,
- 40, 20,

összesen 50,500 nyeremény még egy díjnyeremény hét osztályban öt hónap alatt biztosan eldöntésre kerül

belbizonyítja, hogy a kidobolás — ügyesen és tudatosan véghezvive. — a mezőgazdaság költségzetének hősi-eposzává is válhat.

Végül meg megjegyezzük azt, hogy az ily célú kidobolás vidékünkön csakis Majus közepén, vagyis az akác-virágzás előtt 1-2 héttel; nyáron pedig csak akkor, ha a tisztesfü (Stachys recta) bőven kezd virágozni, (auguszt. második fele) vezethet kívánt eredményre. Mez-szegény időben semmi áron sem szabad ezt tenni, mert bizonyára az egész család végpusztulását okoznók vele mi magunk.

BRACSKOK ISTVÁN.

Szerkesztői mondanivalók.

Öcsöd F. I. Becses soraik, melyekkel lapunkat szives volt megtisztalni, csak azért nem közölhetjük, mert túlnyomólag magantermészetű reflexiókat tartalmaznak. Szivesen vennők azonban, ha Öcsöd társadalmi mozgalmaira vonatkozó értesítéseit időnként beküldéné.

Szarvas H. B. Utóbbi dolgozatát nem tartjuk sikerültnek. Jobbat kérünk.

Nagyszőlős G. B. A költemény nem ment a reminiscentiáktól, különben legközelebb közöljük.

Kiskőrös M. L. A küldeményt köszönettel vettük csak megkurtítva közölhetjük.

Kolozsvár. Dr. Sz. K. Szives választát várjuk!

Felelős szerkesztő és kiadótulajdonos:
Mihálfi József.

HIRDETÉS.

Alólirott a folyó tanévben itthon Szarvason töltvén idejét, elhatározta hogy a **zongorajátékban** oktatást fog adni. Akik tehát gyermekeiket általa a zongorajátékban oktatattatni akarják, sziveskedjenek e tekintetben hozzá fordulni.

Lakás Szendy György tanárnál.

Szendy Árpád.

1782/84. tkvi.

Arverési hirtményi kivonat.

A szarvasi kir. járásbírósg mint tkvvi hatóság közli, hogy Mészáros Nándor végrehajtónak: id. Nádudvari István és társai végrehajtást szenvedők ellen 150 frt tőke követelet és járuléka iránti végrehajtási ügyében (a szarvasi kir. járásbírósg) területén levő Öcsöd községében fekvő, az öcsödi 684 sz. tkvben Nádudvari István nevében álló és Király Katalin javára felerészben előjegyzett A. I. r. sz. a. 875 hrsz. beletekre, és a rajta levő 730 számú építményre az árverést 408 frt ezennel megállapított kikiáltási árbán elrendelte, és hogy a fennb megjelölt ingatlan az 1884 évi deczember hó 30 napján délelőli 10 órakor Öcsöd község házánál megtartandó nyilvános árverésen a megállapított kikiáltási áron alól is eladatni fog.

Árverezni szándékozók tartoznak az ingatlan becserének 10%-át vagyis 40 frot készpénzben, vagy az 1881. LX. t. cz. 42. §-ban jelzett arfolyammal számított és az 1884. évi november 1-én 3333. sz. a kelt igazságügyministeri rendelet 8. §-ban kijelölt óvadékképes ércpapírban a kikiáltóll kezéhez letenni, avagy az 1881. LX. t. cz. 100 §-a értelmében a bánatpénznek a bíróságánál előleges elhelyezéséről kiállított szabályszerű elismervényt átszolgáltatni.

Kir. járásbírósg tkvi oszti.
Szarvas 1884. szeptember 12-én.

Kontúr József.
kir. járásbíró

HIRDETÉSEK.

Leghasznosabb Karácsonyi ajándékok

A művelt szülők figyelmébe.

A kszelőd karácsonykor melyik jó szülő nekivánná jó gyermekét egy-egy szivnemesítő, mulattató képes könyvvel meglepni? Ez alkalomra különösen ajánlatok Tóth Józsefnek több ezer példányban elterjedt s már 6 kötetre menő — úgy nevelési irányuk mint mulattató tartalmuknál fogva — közelismerésben és tetszésben részesült ifjúsági iratai, melyek, hogy mennyire jogosult pártolásban részesülnek: mutatja az a körülmény is, hogy az összes hazai lapok és országos nevű tanfériak osztatlan elismeréssel emlékeztek e művecskékről, melyeket József főherczeg ő fersége is megrendeltetett gyermekei számára.

A legvirágosabb dícséretnél többet bizonyítanak e tények s a szerző valóban hasznos szolgálatot tesz a hazai gyermeknevelésnek s a magyar ifjúsági irodalomnak, midőn e műveit a könyvkereskedési arakról — még nagyobb elterjedés végett — csaknem felényire szállította le a karácsonyi idejére. Ugyanis a ki nem könyvárusoknál hanem egyenesen a szerző Tóth Józsefnél rendel meg e műveket Nagy-Körösön (Pestmegye) az hasonlithatlanul olcsóbban kapja vagyis a csak néhány nap előtt megjelent s 8 érdekes cynkograph — képpel díszített „Képes regelő” t 1 frt 20 kr. bolti ár helyett 90 krért, 2. „A fehér ember” cz. s több képpel ilusztrált történeli elbeszélést a magyar szabadság harcából 80 hr. helyett 50 krért. 3. „Kis regelő” 1 frt h. 70 krért. 4. „A kalászszedő öreg asszony fiait” címűt 60 kr. h. 40 krért 5. „Gyöngyvirag tündéréi” ezimű regét 60 kr helyett 40 krért.

A ki pedig egyszerre valamennyi elősorolt könyvet megrendeli: az még a 4 frt 20 kr együttes értékéről 2 frt 90 kr szállított árán is olcsóbban, vagyis 2 frt 70 krért kapja meg a 4 frt 20 kr értékű 5 darab könyvet s így egy-egy könyv alig esik 53 krba, míg könyvárusnál nem egyszer 1 drb idegen tárgyú tartalmatlan szövegű fordított „ezifrás könyv” is többet kiadnak a szülők, s még alig kezdődött a gyermek öröm midőn már végére jutott a könyvnek. Tóth J művei egy egész kis könyvtárt alkotnak 2 frt 70 krért. A művek utánvétmellett is gyorsan és pontosan megküldetnek. Ezekon kívül megrendelhető még Tóth Józsefnek a Franklin Társulat kiadásában megjelent „A nagyapó elbeszélései” cz. képes könyve külön 1 frt 40 krért. A „Magyar ifjúsági könyvtár” kiadóhivatala.

2 frt 70 krért egy kis könyvtárt!